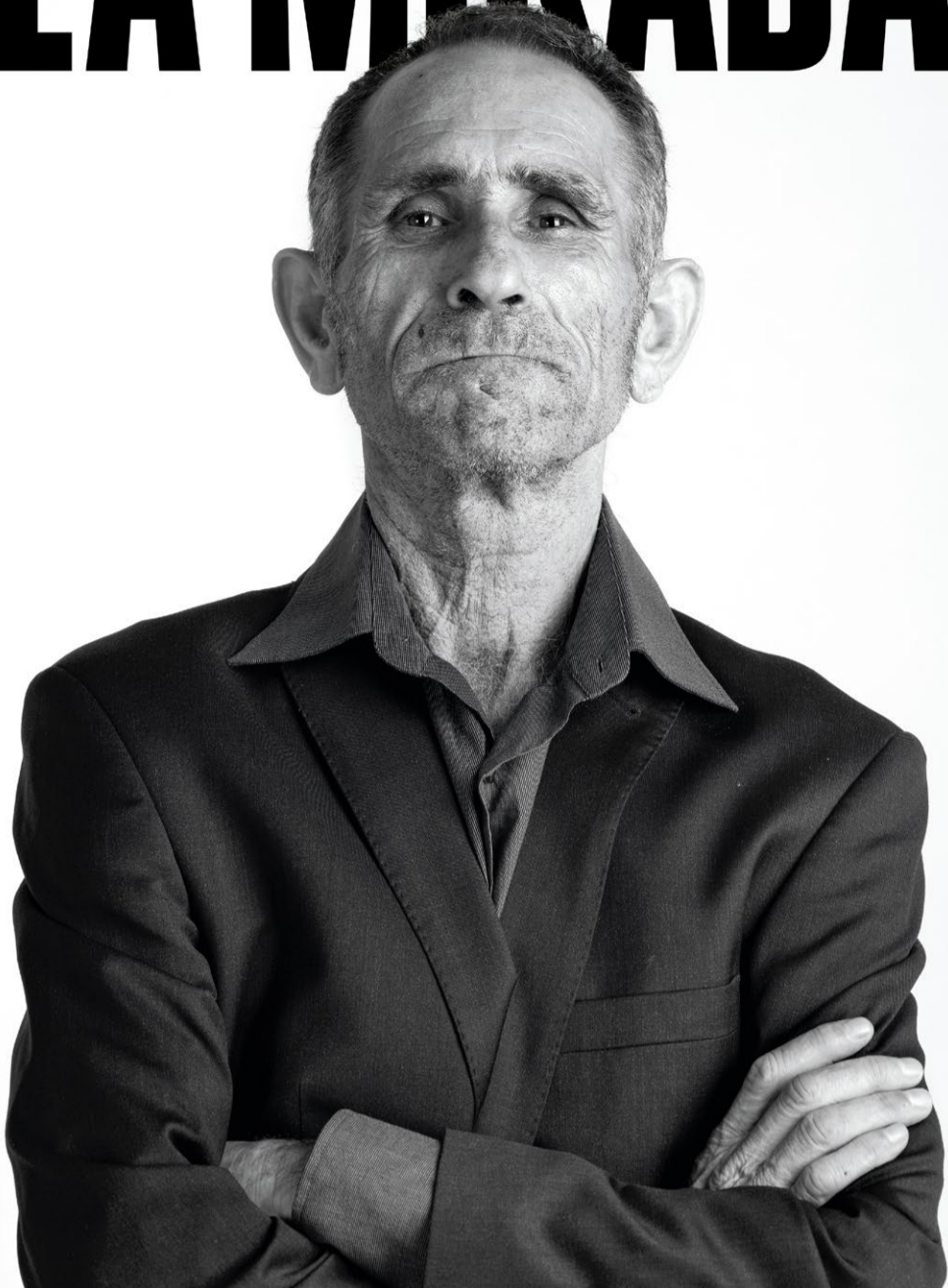

LA MIRADA

Producció:
Associació Teatral Mousiké

Direcció i Fotografies:
Susanna Barranco

Participació Fundació Hospitalitat:
Susanna Urios (direcció)
Xavi de La Varga (Psicòleg)

Membres participants:

Cristian Martin
Esme Salas
Elena Santos
Elena Vicente
Isabel Ruiz
Javi Lucas
Josep Roig
Luis Montellà
Manel Roque
Adriano Ochoa
Mari Carmen Alvarez
Mariano Olleta
Marta Seller
Paco Escobar
Cristina Requena
Rosa Maria Pons
Vicente Mansilla

Disseny gràfic i Revelat Digital:
Vanina De Monte

Col·laboració:
CC Sortidor
Espai la Puríssima

Suport:
ICUB

Agraïments:
Gustavo Germano
Marc Bartomeus

 mousiké
www.mousike.cat

El privilegi de la mirada

Aquesta història de la Mirada comença amb la història d'una *patada* a una persiana. Cada matí mentre treballava ben d'hora al meu taller del Poblesec, un grup de persones de la residència la Llar Hospitalitat sortia de casa seva per anar en grup cap a les activitats diàries que havien de fer. Tothom deia bon dia excepte una persona, la Isabel, que cada dia donava una *patada* davant del meu estudi. El seu educador m'explicava amb cara de resignació que tenia un mal dia, que es llevava així i a vegades la renyava fruit de la vergonya que ell sentia davant la situació que es repetia cada dia, i jo cada matí després d'espantar-me amb el soroll de la *patada* sortia al carrer i saludava a la Isabel amb el millor dels meus somriures. Vam estar dies, setmanes, fins i tot mesos fins a aconseguir que la Isabel, en lloc de donar una *patada*, digués bon dia traient la cara per la finestra de fusta que dóna al carrer Passeig de Montjuïc els dies d'estiu. I va ser així com els vaig conèixer, la gent que hi treballa allà i les persones qui hi viuen a la Llar. Va ser precisament la mirada de pau i complicitat que vam poder establir amb la Isabel el meu equip de Mousiké i jo el que va donar peu al projecte La Mirada.

La Mirada és un projecte artístic que m'ha permès establir un vincle amb aquestes persones a través de la fotografia i la narrativa oral, hem dut a terme diferents activitats amb ells i elles per tal d'introduir-los en el món d'aquesta disciplina artística mitjançant la reflexió de diferents temàtiques (la família, la victimització, l'espai on viuen, la violència, la vergonya, el rebuig...) a través de l'expressió oral i teatral. Aquesta exposició fotogràfica és fruit d'aquesta convivència al llarg dels mesos, hem volgut visibilitzar a partir de l'art l'estigma i el rebuig que de vegades pateix aquest col·lectiu.

Hem fet assemblees, entrevistes i xerrades per conèixer-nos, saber què somien, què desitgen, què volen, què ens agrada, com senten el lloc on viuen.... En les diverses sessions també tots han escollit un objecte important per ells i elles, hem jugat i reflexionat sobre el perquè d'aquest objecte destriat, per posteriorment fer la sessió de fotos final. També han escollit la música que han volgut escoltar i ballar mentre fèiem les fotografies, a més d'haver triat el vestuari, dies abans de les sessions a l'estudi vam fer unes sortides a la botiga Humana perquè poguessin agafar la peça de roba que volien portar en les fotografies que teniu ara davant vostre.

Em vaig proposar gaudir del privilegi de la mirada. Sostenir la mirada, quedar-me pressa en l'instant que ens reclama l'altre. Perpetuar en un fotograma, només silenciós en mots, les emocions i els sentiments. Traçar una via invisible en dos sentits, captivada per la singular força atractiva inherent que hi ha en cadascú de nosaltres quan consagrem l'acte de comunicar-nos.

Les darreres dècades han suposat un canvi molt significatiu per a les persones amb capacitats diverses que, a grans trets, podem dir que han passat de ser persones que es movien principalment en l'esfera privada a fer el pas a l'esfera pública. Conceptes com inclusió, integració o vida en comunitat s'han anat fent presents en les polítiques públiques. El potencial de cadascuna d'aquestes persones s'ha posat en valor i el treball centrat en la persona està permetent posar al centre de les decisions a la pròpia persona amb diversitat funcional.

Aquests avanços han estat i són molt significatius, però, realment la persona amb diversitat funcional és "persona jurídica de ple dret"? Realment decideix sobre el seu dia a dia? Sabem què els preocupa, com viuen aquest canvi de model? Amb La Mirada no només hem volgut veure com viuen i què fan en el seu dia a dia, sinó què pensen, amb qui i com es relacionen, com afronten els reptes, així com els desitjos de present i futur que tenen. Hem viscut com estableixen vincles afectius amb el seu entorn i el paper que juguen les famílies i els professionals en la presa de decisions. Urgeix un canvi real, sistemàtic i social més enllà de les endolcides aparences inclusives. És important donar-los la paraula per aprendre i avançar, per poder a través d'aquesta *mirada* seva, dirigir i enfocar la nostra pròpia *mirada* de manera nítida, tendra i responsable, i així albirar una realitat que conviu amb nosaltres, tot i que sovint queda velada als ulls de la societat.

Susanna Barranco
Directora artística de Mousiké
Barcelona, 17 de desembre de 2021

El meu nom és **Mariano**, vaig viure tota la meua vida amb els meus pares al barri del Guinardó, allà vaig estar gran part de la meua vida anant al taller ocupacional de Sant Camil, estava molt vinculat amb ells, malgrat ser un noi introvertit m'agrada molt riure. Allà al taller tenia amics i companys, i la meua relació amb els treballadors era estreta. Quan els meus pares van morir vaig arribar a la Llar Montjuïc, i va ser un gran canvi, em vaig trobar a un nou domicili i un nou centre... això va fer que m'hagués d'adaptar a un nou entorn. No m'agrada demanar res però al Nadal sempre demano fer una excursió per veure el pessebre vivent que feien al meu antic taller a Sant Camil, aquesta excursió ja és una activitat que fem sempre al Nadal. M'agrada molt passar estones amb el meu germà i ve totes les setmanes a visitar-me. Una altra cosa que m'agradaria molt seria poder tenir un treball i una *tablet* per mi.

Em dic **Mari Carmen** abans d'arribar a la Llar Montjuïc vivia amb la meua mare, i anava als tallers TEAS al barri del Farró. Quan va morir la meua mare la meua vida va canviar, vaig estar vivint sola un temps perquè sóc una dona treballadora i amb un esperit jove, però per no tenir suficient autonomia em van buscar una plaça a la residència. A mi m'agrada molt ajudar a la gent i els animals, el meu somni és poder viatjar al Japó, a Tokio on viu el meu nebot amb els seus fills, els vull conèixer.

Sóc l'**Elena**, una dona molt extravertida, expressiva i xerraire, també sóc molt presumida. M'agradaria molt poder viatjar, aquest és el meu desig, poder marxar de viatge com fa la meua germana, poder viure les experiències que ella ha viscut, sortir, viatjar, independitzar-me... Però m'agrada passar temps a la Llar Montjuïc, aquí em diuen que puc tenir les mateixes oportunitats que tothom, que una discapacitat no hauria de privar-me de tenir una vida com qualsevol altre persona.

Em dic **Adriano** i sé el que vull i el que desitjo. M'agrada fer les coses ben fetes i anar al camp. Vaig tenir una vida força normal, tenia una feina a una fusteria, però ho vaig haver de deixar després d'un accident de trànsit quan em van diagnosticar una esquizofrènia, potser si hagués tingut ajuda i el suport necessari la situació no hagués estat tant greu. M'agradaria poder viatjar a Roma i anar amb el meu pare a Llefià i que ell sigui feliç. Ell viu a una residència i per això ens veiem poc, igual que amb el meu germà, *mi socio*, que m'agradaria poder-lo veure més però soy *un hombre feliz como una perdíz*.

Sóc l'**Israel**, una persona molt activa i extravertida, m'agrada ballar, anar a l'aquàrium, i m'agradaria sortir a la televisió cantant i viatjar amb vaixell. La meua mare es diu Alicia, va patir un ictus i ja no pot estar amb mi com abans, així vaig arribar a la Llar l'agost passat. M'agradaria poder cuidar a la meua mare i passar molts dies amb ella, però un cap de setmana al mes marxo amb ella i cada dimecres anem a berenar junts, a mi m'agrada molt la xocolata desfeta amb xurros.

Em dic **Rosa** i m'agrada que em diguin pel meu nom, Rosa. Fa uns anys a la Llar em deien només pel meu cognom i això no m'agradava, ara em diuen Rosa. Sóc conscient del que m'envolta, de les actituds, menyspreus i intoleràncies de la gent... A mi m'agrada molt la diversitat cultural, provar menjar d'altres països i observar a la gent, el meu desig és poder viatjar per fer tot això.

Sóc la **Cristina**, m'agraden molt les pel·lícules de princeses, un dels meus desitjos és poder anar a París i conèixer Disney. També m'agraden molt les telenovel·les, maquillar-me, pintar-me les ungles i vestir conjuntada. La meua mare i la meua tieta van morir fa uns anys, elles patien la síndrome d'Steinert, és genètic i el meu germà gran també ho pateix. El meu germà viu a una residència a Sant Cugat i només ens podem veure una o dues vegades al mes però estem molt units, m'agradaria poder veure'l més i passar el Nadal amb ell i amb el meu tiet. A la residència vaig conèixer al Paco, ara és el meu nuvi i ens volem casar, a la Llar ens volen posar un llit de matrimoni per nosaltres.

Sóc en **Paco**, m'agrada molt cuinar i l'esport, m'agradaria poder jugar a futbol i anar a veure un partit del Barça. El meu record més feliç a la Llar és haver trobat a la Cristina, la meua parella, m'agrada molt passar temps amb ella i des de la Llar hem estat treballant sobre la sexualitat, ens han acompanyat i la Cristina i jo tenim espais per estar sols en un hotel a prop del barri.

El meu nom és **Isabel** m'agradaria poder anar a un concert del Diego Torres, un dels meus cantants preferits, viatjar a Itàlia i poder passar més temps amb la meua germana. Ara la meua germana està passant un moment delicat de salut per això la puc veure poc i m'agradaria poder estar més amb ella. Sempre acostumo a dir que no sé fer les coses, és una cosa que repeteixo molt... fins i tot fa tres estius vam anar a fer una sortida a la Cala Giverola i tothom va quedar sorprès perquè sabia nedar molt bé, quan havia dit que no sabia fer-ho,estic acostumada a dir "*yo no sé*", "*yo no puedo*"...

Sóc en **Vicente**, una persona molt riallera i carinyosa, m'encanta tirar petons i dir "*te amo*" a les persones que estimo i que estan al meu voltant. Tinc Alzheimer i el meu pare va morir fa poc. La meua mare també està passant un moment delicat, a mi m'agradaria poder anar a casa amb la meua família, els meus tres germans, i estar amb ells. M'agradaria poder passar més temps amb ells.

Em dic **Rosa Maria** i sóc una dona carinyosa que m'agrada estar amb els educadors i els meus companys, tots m'ajuden molt, igual que la meua família que sempre està amb mi. Tinc una família gran, quatre germans amb qui marxo tots els caps de setmana i em porten a veure a la nostra mare. M'agrada molt anar i cuidar-la, no vull que estigui sola, per això a vegades encara que hi hagi activitats que m'agraden a la Llar els caps de setmana, prefereixo marxar amb la família. Algunes de les activitats que m'agraden fer són els tallers de música o els de teatre, també voldria tenir més amics i anar a Mallorca de viatge.

El meu nom és **Cristian** i m'agrada jugar al futbol, jugar a la *Play* i els animals. Tinc un germà amb qui estic molt unit, a ell el van adoptar i a vegades marxo amb ell i els seus pares adoptius a passar el cap de setmana. Jo també desitjaria haver tingut una família, uns pares, una casa... Un dels meus somnis és poder viatjar per diferents llocs com Brasil, Hawaii o Formentera.

Sóc l'**Elena Vicente**, una dona presumida, sempre vaig arreglada i no m'agrada posar-me el xandall per anar als divendres al gimnàs. Un dels meus desitjos és poder ser cantant. Tinc una germana i sovint marxo el cap de setmana amb ella. El que més m'agrada és poder anar amb ella a Montornès i poder estar amb la meua família.

Sóc el **Lluís** i tinc tendència a repetir les frases que em diuen. El meu desig seria estar sempre amb la meua mare, m'agrada anar els caps de setmana amb ella. Fa uns anys la meua mare va patir un ictus i vaig estar un temps sense poder estar amb ella, per això sempre la trobo a faltar i vull passar tot el temps possible amb ella. No acostumo a expressar les meves emocions, però durant els mesos que no vaig poder tornar a casa estava trist, va ser la primera vegada que em van veure plorar a la Llar després de 10 anys.

Em dic **Marta** i sóc una dona molt sociable, sempre estic contenta amb tothom i em diuen que desprenc felicitat. M'agrada fer activitats a l'aire lliure com passejar, anar de càmping o anar amb bicicleta... També passar temps amb les meves amigues m'agrada molt, allà on vaig sempre conec a algú, amb la Llar vam fer una excursió a la Vall de Núria i em vaig trobar a uns coneguts al cremallera. El meu pare va morir fa uns anys, va ser un cop molt dur i el meu desig seria tornar a veure'l, la meua mare també ho va passar malament perquè tots tres sempre hem estat molt units, no vull que la meua mare estigui sola, ni em deixi sola a mi... M'agradaria tenir parella i compartir les coses amb algú.

Em dic **Esme**, abans de venir a la Llar vivia amb la meua mare però va morir al nostre domicili, al principi no sabia molt bé què havia passat, però ho vaig entendre quan em van explicar la situació... després d'això vaig a estar a l'hospital fins que vaig arribar a la residència. M'agraden moltes activitats que fem aquí com fer ioga per relaxar-me o fer manualitats, m'agradaria que el Jose fos el meu nuvi, també trobo a faltar a la meua família i un dels meus desitjos és poder veure més al meu tiet i a la meua cosina.

Em dic **Josep** i sóc de poble, m'agrada el camp, passejar per allà i visitar la meua família. No m'agrada Barcelona, fa pudor, m'agradaria molt poder tornar a Morell per sempre, tenir més amics i una núvia allà, fora de la Llar.